

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789990816/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Emilie havde ondt ved at lade være at lee; hun tvang sig dog, og idet hun med Magt trængte sig frem af den Krog, hvori hun var indespærret, sagde hun:

Det kalder De at begynde? Nei, man begynder med at være artig, og det har De ikke været den hele Aften.

Dermed satte hun sig til Pianoet og spillede en Vals, imedens hun talte og lo med de unge Damer, og lod Felix more sig med at bide sin Underlæbe tilbøds.

Tonerne naaede ind i de andre Værelser og hen til Spillebordet, hvor Vilhelm tilligemed Hr. Jespersen, hans Fader og Justitsraad Lind sled Tiden ved en *l'hombre*.

Nei, udbrød Landmanden, nu skal Fanden længere tyre en kjedelig $\frac{1}{8}$ 48; jeg vil ind og høre paa Musiken.

Dermed reiste han sig, og de Andre fulgte ham.

Men hvorfor dandser man ikke, spurgte han Vilhelm, her er jo god Plads nok og Pigebørn nok. Christen, henvendte han sig til Sønnen, gaae Du hen og tag en af Tøsene; man kan jo see, de længes efter en Svingom som – stille; – naa, lad mig nu see, hvor pent Du kan bære Dig ad.

Jeg dandser ikke, var Sønnens Svar.

Du dandser ikke? jeg gad sku vidst hvorfor ikke. Og De, vedblev han, idet han igjen vendte sig til Vilhelm; dandser De heller ikke?

Jo, naar Nogen vil dandse med mig.

Det skulde jeg dog mene, de vil; De er vist en rask Fætter, som ikke er bange for at spille med Krølle til Bæst, – her skjævede han hen til Justitsraaden, – hvorfor skulde Pigerne ikke ville dandse med Dem? Kom, lad os gaae hen og gjøre Begyndelsen. Jeg kan endnu godt med Hamborger Skotsk.

Men Æren for at gjøre Begyndelsen opnaaede han dog ikke; thi idetsamme kom Candidaten og Lotte valsende inde fra Sideværelset, og udviklede en ikke liden Færdighed ved at undgaae de større Meubler og sparke de mindre, der fandtes paa deres Vei, omkuld. Men de havde ogsaa lært at kjende og elske hinanden paa et Bal i Kongens Klub.

Et Par af de unge Damer fulgte de Forlovedes Exempel; derefter kom Vilhelm med den lille muntre Frøken, og saa Landmanden med den første, han traf paa. Emilie spillede lystigt, og Valsen gik nu saa let

gjennem Salen. Felix stod bestandigt som en Støtte, med Blikket stivt fæstet paa Emilie.

Dands! sagde hun til ham; han bukkede for en Dame, og fløi afsted, men vendte ikke Øiet fra Emilie, der ufortrødent spillede den ene Vals efter den anden. Endelig tilbød en af de Andre at aflose hende, og nu nærmede Felix sig, men med nedslagne Øine og forsagte Miner.

Nægt mig ikke denne Dands, Frøken; De seer jeg adlyder Dem som jeg bestandig skal lyde Deres mindste Vink.

Det er smukt af Dem, sagde Emilie, saa skal jeg ogsaa dandse Polka med Dem.

Hendes Tone var ikke fri for Malice, og hun blev synlig overrasket, da Felix hævede Blikket og hun saae, at hans Ansigt straaled af Lykke. De stillede dem op, to af de unge Piger dannede det fjerde Par, idet Landmanden besluttede at sidde over for at lære.

De er dog ikke ganske uden Opdragelse, sagde Emilie under Introductionen. Felix's Blik sank til Jorden og Blodet steg til Kinderne. Emilie fortrod hvad hun havde sagt, hun troede at have saaret ham; og hun ahnede ikke at hans Rødme var fremlokket ved Tanken om en yndig fransk Skuespillerinde, der Sommeren i Forveien, da de kom fra et muntert Aftensmaaltid hos Vincent, havde lært ham denne Dands midt paa Østergade Klokken eet om Natten. Men Dandsen begyndte og den forjog snart Emilies Fortrydelse og Felix Erindring om *la petite Helène*.

«*Combien des choses n'y-a-t-il pas dans un menuet*» sagde salig Vestris, og han havde Ret. Der var i Virkeligheden meget deri. Disse gracieuse Vendinger, ved hvilke den Tids Cavallerer vidste at udfolde hele deres Elskværdighed, denne ærbødige Frastand fra Damerne, hvis yderste Fingerspidser de ikkun vovede at berøre, alt dette havde sit Trylleri, da man vidste, at var man saa lykkelig i Dandsen at blive belønnet med et Blik eller et næsten umærkeligt Haandtryk, saa havde dette sin Sandhed, naar Ballet var forbi. Men i vore moderne Valse er der ingen Sandhed; disse brændende Blikke, denne tætte Omfavnelse lover meget mere end man kan og vil holde. Naar Valsen er forbi, er man træt og flau. Menuetten var Repræsentant for sin Tids Kjerlighed, Valsen kan være det for vor Tids Forlovelse.

Og med den samme Rastløshed som den de Forlovede lægge for Dagen i Nydelsen af deres Kjerligheds første otte Dage, med den